

„URÂCIUNEA PUSTIIRII”

David Clayton, octombrie 2013

Expresia „urâciunea pustiirii” a fost folosită de Isus când a vorbit despre distrugerea Ierusalimului și apare în Evanghelia după Matei și în cea după Marcu. Există multe idei diferite despre semnificația acestei expresii dar, pe măsură ce observăm semne categorice care ne arată că suntem la sfârșitul timpului, devine important să înțelegem la ce s-a referit Isus atunci când a vorbit despre această „urâciune a pustiirii.”

Cuvintele lui Isus

„De aceea, când veți vedea ‚urâciunea pustiirii’, despre care a vorbit prorocul Daniel, ‚așezată în Locul Sfânt’ – cine citește să înțeleagă!” (Matei 24:15)

„Când veți vedea ‚urâciunea pustiirii’ stând acolo unde nu se cade să fie – cine citește să înțeleagă – atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți.” (Marcu 13:14).

Aceste pasaje fac referire în primul rând la distrugerea Ierusalimului. Isus le-a spus ucenicilor să aștepte un anumit semn. Atunci când acesta avea să apară, Isus spune că trebuie să fugă cât de repede posibil afară din Iudeea pentru a scăpa de distrugerea inevitabilă. Isus s-a referit la acest semn ca fiind „urâciunea pustiirii” și a specificat că aceasta urma să fie aceeași urâciune a pustiirii despre care a scris Daniel. Însă El a adăugat un cuvânt de avertisment: „cine citește să înțeleagă.” Aceasta ne sugerează că există ceva legat de interpretarea afirmației lui Daniel care nu este atât de directă pe cât pare.

Această urâciune a pustiirii este ceva ce urma să stea în locul sfânt. Marcu afirmă că va sta „acolo unde nu se cade să fie”. Atunci când citim aceeași afirmație scrisă de Luca, obținem o mai bună înțelegere despre subiectul la care se referea Isus:

„Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape.” (Luca 21:20).

Această profetie a lui Isus a fost literalmente împlinită în anul 70 când armatele Romei au înconjurat Ierusalimul chiar înainte de a-l distruge. Atunci când însemnele păgâne, drapelele armatei romane au fost așezate pe pământul sfânt care înconjura Ierusalimul, această profetie a lui Isus s-a împlinit. Urâciunea pustiirii stătea acolo unde nu trebuia și acest lucru constituia semnul pentru poporul lui Dumnezeu că trebuie să plece imediat ce aveau această oportunitate. Armatele romane s-au retras pentru un scurt timp iar creștinii din Ierusalim s-au folosit de această oportunitate pentru a scăpa din

Cuprins:

„Urâciunea pustiirii”	Pag. 1
Un model al sfârșitului	Pag. 4
Galateni 4 și sărbătorile	Pag. 8
O nouă traducere a Bibliei	Pag.12
Provocări cotidiene	Pag.13
Jurnalul lui John Wesley - 16-	Pag.14

cetate înainte ca aceasta să fie distrusă, exact așa cum îi avertizase Isus.

Așadar, aceasta a fost împlinirea profeției lui Isus. Dar să ne amintim ceva: Isus ne-a avertizat: „*cine citește să înțeleagă.*” Sunt mai multe aspecte legate de această profeție decât numai împlinirea către care a indicat Isus. Isus a citat de fapt din cartea lui Daniel, dar când deschidem Biblia acolo, nu putem găsi expresia „*urâciunea pustiirii.*” Descoperim ceva asemănător, dar afirmația este puțin diferită iar această diferență adaugă o altă însemnătate pasajului. Să aruncăm o privire asupra acestei expresii așa cum apare în cartea lui Daniel.

Afirmațiile lui Daniel

„*Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului. Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul.*” (Daniel 11:21).

„*De la vremea când va înceta jertfa necurmată și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile.*” (Daniel 12:11).

Expresia apare în ambele pasaje aproape în mod identic. Aici citim despre „*urâciunea care pustiește*” (KJV). Această urâciune va determina o pustiire. Ambele pasaje menționează că ceva numit „*jertfa zilnică*” (KJV) va înceta înainte de stabilirea urâciunii care pustiește. Observați de asemenea că „*jertfa zilnică*” care încetează are legătură cu „*sanctuarul*”.

Aceste versete din Daniel care fac referire la o urâciune care pustiește cu siguranță că nu fac referire la același eveniment. Însă există un alt verset în Daniel 9 care ne servește ca ghid în încercarea de a interpreta celelalte pasaje.

„*Și după șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru El Însuși; și poporul prințului care va veni va distruge cetatea și sanctuarul; și sfârșitul lor va fi cu un potop până la sfârșitul războiului, pustiiri sunt hotărâte. Și El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână; și în mijlocul săptămânii el va face ca sacrificiul și ofranda să înceteze și din cauza împrăstierii urâciunilor îl va pustii, chiar până la mistuire și ce s-a hotărât se va turna peste cel mistuit.*” (Daniel 9:26, 27 - Biblia Fidelă).

Acesta este pasajul la care S-a referit Isus când a vorbit despre „*urâciunea pustiirii.*” În acest pasaj descoperim că Isus, Mesia va fi ucis și că Prințul Roman (Tit) care va veni curând după aceea (anul 70) va distruge sanctuarul. El (Isus) va confirma legământul cu evreii timp de o săptămână (7 ani), dar în mijlocul acelei săptămâni El va pune capăt jertfelor zilnice asociate cu legământul făcut cu Israel. Această profeție s-a împlinit când Isus a murit la trei ani și jumătate de la debutul lucrării Sale publice, punând astfel capăt sistemului jertfelor și sacrificiilor.

Să observăm cu atenție ce s-a întâmplat:

1. Când Isus a fost răstignit, jertfele au încetat. Serviciul zilnic de la sanctuar a fost îndepărtat.

2. Națiunea evreilor a fost „*pustiită*” (Matei 23:38).

3. Acest lucru a fost împlinit prin „*împrăștierea urâciunilor.*”

4. Curând după aceea, cetatea și sanctuarul au fost complet distruse.

Acesta este pasajul la care S-a referit Isus. Afirmația Sa nu se aplică la toate celelalte pasaje în care Daniel se referă la urâciune, și acesta este motivul pentru avertizarea Sa: „*cine citește să înțeleagă.*” Cu alte cuvinte, urâciunea pustiirii are mai multe înțelesuri în cartea lui Daniel. Apare în perioade de timp diferite și în contexte diferite, dar de fiecare dată interpretarea ce vizează identitatea ei este similară, însă nu identică. Modul în care aplică Isus această frază ne oferă un model și un ghid pentru înțelegerea celorlalte pasaje.

Au existat îndelungi discuții printre creștini și mai ales între adventiștii de ziua a șaptea despre înțelesul expresiilor „*jertfa zilnică*”, „*sanctuarul*” și „*urâciunea pustiirii.*”

„Zilnica”

În primul rând ar trebui să notăm faptul că expresia „*jertfa zilnică*” ar trebui să apară simplu ca „*zilnica.*” Cuvântul „*jertfa*” a fost adăugat de traducători, dar nu apare în textul original. Ei au adăugat acest cuvânt pentru că au crezut că se referă la jertfele asociate cu sanctuarul. Au avut ei dreptate în adăugarea acestui cuvânt?

Cuvântul din originalul ebraic este „tamid”. El apare pentru prima oară în Biblie în legătură cu serviciul de la sanctuar și este folosit din nou și din nou în legătură cu diferitele servicii de la sanctuar. Este tradus prin „mereu”, „continuu” și prin alte variații ale acestui cuvânt. Se referă la jertfa continuă de ardere de tot, de asemenea la marele preot care poartă numele lui Israel continuu pe pieptarul său, la pâinea care trebuia să fie mereu pe masă, la sfeșnicul cu cele șapte brațe ce trebuia să ardă continuu, etc.

Unii pionieri adventiști credeau și afirmau că „zilnica” se referă la păgânism și că atunci când a fost îndepărtată, a deschis calea pentru papalitate, pe care ei au interpretat-o ca fiind urâciunea pustiirii. Însă, mulți dintre ei (printre care se numără și A. T. Jones) au avut o altă perspectivă și credeau că „zilnica” se referea la serviciile sanctuarului. După ce am studiat eu însumi acest subiect, am ajuns la concluzia că a doua interpretare este cea corectă. Serviciile de la sanctuar uzează deseori de acest termen „tamid”. Aproape fiecare aspect al închinării de la sanctuar era guvernat de acest termen. Diferitele ceremonii și servicii trebuiau să fie îndeplinite „mereu” sau „continuu”. Numai în Numeri 28 și 29 acest termen este folosit de 17 ori cu referire la serviciul continuu din sanctuar. Pe de altă parte, cuvântul „tamid” nu este niciodată folosit în Biblie cu referire la păgânism.

Așadar, „zilnica” se referă la serviciile continue stabilite de Dumnezeu pentru sanctuar. Așa cum am văzut deja, aceste servicii din sanctuarul literal și-au găsit sfârșitul în Hristos în anul 31 la moartea Sa când a pus capăt pentru totdeauna serviciului de la sanctuar. În cazul acesta El, Hristos a fost Cel ce a sfârșit „zilnica”.

Însă toate aceste servicii îl reprezentau pe Hristos ca Mijlocitor la nostru și Mare Preot, și în contextul urâciunii de la vremea sfârșitului, „zilnica” se aplică lucrării Sale continue din sanctuarul ceresc și nu serviciilor sanctuarului pământesc pe care El deja le-a abolit în anul 31 și care au încetat pentru totdeauna odată cu distrugerea Ierusalimului în anul 70. Este adevărat că nicio putere pământească nu poate literalmente pune capăt lucrării lui Hristos. Însă, dacă înțelegerea despre lucrarea lui Hristos este atât de ștearsă încât oamenii pierd cunoștința a ceea ce Hristos înseamnă pentru omenire, atunci lucrarea lui Hristos pentru om va fi ineficientă. Omul trebuie să creadă pentru a primi beneficiile lucrării de mediere a lui Hristos.

„Zilnica” a fost înlăturată din serviciul pământesc în anul 70, dar adevărata „zilnică” a fost luată de la poporul lui Dumnezeu prin abolirea ei de către papalitate și prin stricarea învățăturilor și prin promovarea ideii că binecuvântările lui Dumnezeu pot fi obținute prin această preoție pământească, prin mijlocirea sfinților și a Mariei, prin fapte și penitențe, prin plata indulgențelor. Hristos a fost efectiv înlăturat iar lucrarea Sa a devenit ineficientă în ceea ce-i privea pe ei.

Așadar, în timpul evului mediu întunecat, pe măsură ce biserica romano catolică se ridica, cu adevărat a îndepărtat „zilnica” în sensul că a șters din mințile și conștiința creștinilor cunoștința despre lucrarea continuă a lui Hristos. În locul ei a așezat urâciunea mijlocirii omului, omul fiind suprem și luându-I locul lui Dumnezeu.

Pustiire

De fiecare dată în care „zilnica” este îndepărtată, în toate aplicațiile profetice, consecința este apariția unei urâciuni care rezultă în pustiire. Ce implică cuvântul „pustiire”? Cercetând câteva din locurile din Biblie în care este folosit acest termen, am ajuns la concluzia că în multe cazuri se referă la starea de a fi părăsit, mai ales de Dumnezeu. Iată câteva exemple:

„Și eu am întrebat: *Până când, Doamne?, El a răspuns: Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiită de tot.*” (Isaia 6:11).

„De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” (Isaia 24:6).

„Vă voi lăsa cetățile pustii, vă voi pustii locașurile sfinte și nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâiei voastre. Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremeniți văzând-o.” (Leviticul 26:31, 32).

„Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani.” (Ieremia 25:11).

Urâciuni

Bineînțeles că urâciunile sunt cele ce cauzează pustiire. În următoarele versete, Domnul ne descoperă care este motivul pentru care țara lui Israel va deveni pustie, uitată de Domnul. În fiecare caz le spune că motivul în reprezintă urâciunile pe care le comiteau.

„De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată, Îmi întorc fața împotriva voastră ca să vă fac rău și să nimicesc pe tot Iuda.” (Ieremia 44:12).

„Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi prefăce țara într-o pustietate și într-un pustiu, din pricina tuturor urâciunilor pe care le-au săvârșit.” (Ezechiel 33:29).

Dumnezeu abandonează și părăsește oamenii când aceștia comit urâciuni. Expresia lui Daniel înseamnă literal „urâciuni care cauzează pustiire.” Dicționarul „Strong” ne indică faptul că termenul tradus prin „urâciune” este ebraicul „towebah” și iată cum este acesta definit:

„Urâciune - 8441. Tow'ebah: ceva dezgustător, o repulsie; mai ales idolatrie sau un idol; - abominabil (obicei, lucru).”

Așadar, în esență o urâciune este ceva dezgustător, probabil un obicei sau o practică deseori asociată cu idolatria. Când această urâciune va sta acolo unde nu are dreptul de a sta, va constitui un indiciu că Dumnezeu a părăsit pretinsul Său popor și că pustiirea va urma. În felul acesta s-a împlinit în timpul distrugerii Ierusalimului și de fiecare dată când urâciunea pustiirii revine, inclusiv la timpul sfârșitului, acesta este modelul pe care îl va urma.

UN MODEL AL SFÂRȘITULUI

David Clayton, octombrie 2013

Mulți creștini cred că distrugerea Ierusalimului reprezintă un model al sfârșitului lumii. Această concluzie este bazată pe faptul că în Matei capitolul 24 Isus s-a referit la distrugerea Ierusalimului și pare să fi aplicat evenimentele legate de această distrugere cu sfârșitul lumii.

„La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.” El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și

ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:1-3).

Răspunsul lui Isus ne-a oferit profeția din Matei 24. Această profeție acoperă perioada de timp care începe cu momentul în care Isus a rostit aceste cuvinte și care se termină cu sfârșitul lumii. De fapt, când cercetăm îndeaproape această profeție, descoperim că ea se aplică în primul rând distrugerii Ierusalimului și în al doilea rând mării persecuții a poporului lui Dumnezeu din timpul care a urmat și, în final, sfârșitului lumii la revenirea lui Isus.

Ucenicii L-au întrebat pe Isus despre trei lucruri?

1. Când se vor întâmpla aceste lucruri (distrugerea Ierusalimului).
2. Care va fi semnul venirii Sale.
3. Care va fi semnul sfârșitului lumii.

Desigur că aici este vorba despre un salt de aproape două mii de ani între distrugerea Ierusalimului și revenirea lui Isus, dar ucenicii nu știau acest lucru deoarece ei credeau că aceste lucruri se vor întâmpla în aceeași perioadă de timp. În ceea ce-i privea pe ei, dacă

Ierusalimul ar fi fost distrus, asta nu putea să însemne decât sfârșitul lumii! Isus nu a vrut să-i descurajeze prin a le spune că va mai trece mult timp până la sfârșitul lumii. Dar în loc de a face aceasta, El a oferit profeția interesantă din Matei 24 în care El a comprimat totul într-o singură descriere, făcând sublinieri astfel încât noi să avem o imagine progresivă a modului în care urmau să se deruleze evenimentele. În plus, putem vedea că multe dintre lucrurile pe care Isus le-a menționat ca întâmplându-se cu ocazia distrugerii Ierusalimului, au o dublă aplicabilitate, având încă o împlinire la timpul sfârșitului, chiar înainte de revenirea lui Isus.

Una dintre aceste profeții menționată de Isus și care are o dublă aplicabilitate este cea care vorbește despre „urâciunea pustiirii”. Această profeție a fost împlinită cu ocazia distrugerii Ierusalimului, dar mai are o altă aplicabilitate la timpul sfârșitului. Să cercetăm mai întâi modul în care această profeție a fost împlinită în anul 70.

Armata romană, condusă de generalul Cestius Gallus, a înconjurat Ierusalimul pentru prima dată în anul 66, campând pe pământul sfânt care înconjura Ierusalimul. Creștinii care se aflau în Ierusalimul și în localitățile apropiate au recunoscut acest eveniment ca fiind semnul despre care îi avertizase Isus. Ei au înțeles că aceasta era urâciunea pustiirii care stătea „unde nu trebuia”, în „locul sfânt”, și așteptau oportunitatea de a fugi. Această oportunitate a venit curând după aceea când Celsius, fără un motiv aparent, s-a retras din acest asediu. Evreii au urmărit armata romană care se retrăgea și i-a provocat pierderi însemnate, omorând mulți soldați. Creștinii însă s-au bucurat de oportunitatea de a scăpa și au fugit din orașul condamnat. Majoritatea dintre ei și-au găsit refugiu în orașul Pella.

Patru ani mai târziu, armatele romane conduse de această dată de Titus, și-au reînnoit asaltul asupra Ierusalimului. Cu această ocazie nu a mai existat nicio retragere, cu toate că evreii au crezut până la sfârșit că orașul lor nu va putea fi distrus niciodată. Când orașul a fost în final ocupat după un asediu îngrozitor în care mulți au murit de foame, romanii au omorât sute de mii de evrei. Se estimează că mai mult de un milion de evrei au fost măcelăriți, iar cei care au rămas în viață au fost luați ca sclavi și vânduți. Ierusalimul a fost distrus cu desăvârșire iar cuvintele lui Isus au fost împlinite când templul însuși a fost literalmente făcut una cu pământul.

● paralelă

Putem studia principiile implicate în împlinirea acestei profeții a urâciunii pustiirii, și să înțelegem detalii valoroase despre modul în care criza finală se va dezvolta.

În primul rând, observăm că la momentul în care Ierusalimul a fost distrus, poporul lui Dumnezeu, creștinii, aveau doi dușmani. Este vorba în primul rând despre evrei. Evreii reprezentau poporul lui Dumnezeu apostaziat, un popor care pretindea că-I aparține lui Dumnezeu dar care, în realitate era în cea mai mare rebeliune împotriva Lui. Ei instrumentaseră crucificarea Fiului Său și de atunci fuseseră angajați în a împlini o vendetă împotriva noii formate biserici creștine.

Cel de-al doilea dușman era Roma, o mare putere seculară care la început era în înțelegere cu națiunea evreilor, dar care la final se transformă în dușmanul ei de moarte și o distruge cu desăvârșire. Această putere romană în cooperare cu evreii l-au răstignit pe Hristos și l-au persecutat poporul. Poporul lui Dumnezeu a scăpat de distrugere prin a fugi din Ierusalim înainte de nimicirea acestuia.

Aceste trei puteri, Roma, pretinsul popor al lui Dumnezeu apostaziat și adevăratul popor al lui Dumnezeu, apar împreună din nou în conflictul de la timpul sfârșitului. În Apocalipsa 17 și 18 descoperim o fiară (Roma păgână - Uniunea Europeană), care este călărită de o femeie, Babilonul, pretinsul popor apostaziat al lui Dumnezeu. În timp ce Babilonul poate fi cu ușurință identificat cu biserica Romano - Catholică, acest simbol se extinde și asupra tuturor celorlalte sisteme religioase false.

Dar este logic să afirmăm că biserica lui Dumnezeu devine Babilon? Putem din nou învăța prin a studia exemplul Bisericii Iudeilor. Isus a spus:

„ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar.” (Matei 23:35).

Isus a spus că tot sângele neprihănit care a fost vărsat pe pământ din timpul lui Abel va cădea asupra națiunii iudeilor. Exact același lucru ni s-a spus și în ceea ce privește Babilonul:

„și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.” (Apocalipsa 18:24).

Așadar, vedem că atunci când Israel s-a apostaziat, a devenit de fapt parte din marele sistem spiritual numit „Babilon” care a existat mereu de la ridicarea turnului Babel și care s-a opus mereu adevărului lui Dumnezeu și poporului Său. Astfel descoperim principiul potrivit căruia nu contează cine ești sau ce ești sau dacă Dumnezeu te-a folosit sau nu sau dacă ți-a adresat o chemare în trecut. Dacă îți întorci spatele și pornești pe căile păcatului, devii o parte spirituală a marelui sistem Babilonian, chiar dacă în mod fizic nu ești unit cu acesta.

Pretinsul popor al lui Dumnezeu, biserica creștină, devine parte din Babilon atunci când se împlinesc următoarele:

1. Când jertfa zilnică este înlăturată.
2. Când urâciunea pustiirii stă în locul sfânt.

Atunci când aceste lucruri se petrec în pretinsa biserică creștină, Babilonul este decăzut în mod complet și atunci rămâne pustiit.

„Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: ‚Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!’” (Apocalipsa 18:19)

Acest sistem religios, Babilonul, împreună cu Roma păgână, reprezintă dușmanii poporului lui Dumnezeu la timpul sfârșitului împreună cu profetul cel fals, Statele Unite ale Americii. Studiind ceea ce s-a întâmplat în timpul distrugerii Ierusalimului, înțelegem ceea ce se va întâmpla la timpul sfârșitului.

Puterea seculară (Roma - Uniunea Europeană) se va întoarce în final împotriva religiei apostaziate și o va distruge. Și exact asta este ceea ce ni se spune în cartea Apocalipsei. Ni se spune că cele zece coarne ale fiarei o *„vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.”* (Apocalipsa 17:16).

ieșiți din ea

Dar în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu? Este evident faptul că mulți din poporul lui Dumnezeu sunt încă legați de falsele sisteme religioase din lumea de azi. Ei sunt legați de sistemele și denomiinațiunile, mulți dintre ei fiind încă membrii în aceste instituții. Profeția lui Isus referitoare la urâciunea pustiirii li se aplică din nou azi. Ceva trebuie să se întâmple, un eveniment care se va constitui într-un indicator pentru poporul lui Dumnezeu că nu mai poate rămâne în aceste instituții. Apocalipsa 18 ne spune că la acel timp un înger puternic vine din cer cu o solie pentru poporul de pe pământ:

„El a strigat cu glas tare și a zis: ‚A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.’ Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: ‚Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!’” (Apocalipsa 18:2-4).

Acesta este momentul în care urâciunea pustiirii este așezată. Se întâmplă ceva în bisericile pretins creștine care este atât de evident greșit, atât de clar în opoziție cu voia lui Dumnezeu, încât devine clar că acest sistem numit „Babilon” este cu adevărat controlat de Satan și nu de Hristos. Aceasta este „urâciunea pustiirii” care stă unde nu ar trebui, în locul sfânt, și aceasta va fi oportunitatea finală a poporului lui Dumnezeu să iasă din aceste denomiinațiuni și sisteme care constituie Babilonul. Cei care continuă să se asocieze cu Babilonul după acel punct, își vor sigila destinul. Ei se vor face părtași de păcatele ei și, în final, vor primi din plăgile ei.

Dar despre această „urâciune a pustiirii” este scris că va sta „în locul sfânt”. Cum poate fi aplicat acest „loc sfânt” Babilonului? Să privim din nou la împlinirea inițială a acestei profeții. Atunci când a fost distrus, poporul evreu nu mai reprezenta poporul lui Dumnezeu. Templul de la Ierusalim nu mai era templul Său iar închinarea din cadrul iudaismului nu mai avea

niciun sens. Da fapt, națiunea evreilor era echivalentul Babilonului modern, un popor care pretindeau a-L sluji pe Dumnezeu, dar care erau în cea mai mare apostazie și care persecuta copiii lui Dumnezeu. Și totuși, Isus S-a referit la orașul lor ca la „locul sfânt”. El a spus că acolo va sta urâciunea pustiirii iar El S-a referit la pământul „sfânt” care înconjura Ierusalimul. Evident, Isus a folosit acest termen, „sfântul loc”, pentru că se exprima în termenii în care era în general înțeles Ierusalimul și templul. El nu a afirmat că acel loc era încă „locul sfânt” din perspectiva lui Dumnezeu.

Putem aplica aceeași interpretare situației din zilele noastre. Pretinsele biserici creștine sunt între-adevăr „locul sfânt” datorită numelui pe care-l poartă. Ele sunt privite ca vasele harului lui Dumnezeu. Ele sunt identificate cu El. Dar va intra ceva în trupul creștin, va fi implementat ceva în creștinism, un lucru care este numit „urâciunea pustiirii”. Este o urâciune care va rezulta într-o pustiire pentru modernul pretins popor al lui Dumnezeu. Atunci când acest lucru va fi implementat, aceasta va fi ultima șansă pentru adevăratul popor al lui Dumnezeu care este legat de aceste denominațiuni. Ei vor urma poruncii lui Isus de a fugi, iar acest lucru este asemănător poruncii din Apocalipsa 18:1-4: „Babilonul a căzut; ieșiți din ea poporul Meu.”

Babilonul se găsește deja într-o adâncă apostazie. Astăzi nu există nicio denominațiune creștină care să nu fi fost coruptă de principiile lumii. Toate au compromis principiile creștine pentru a-și menține locul și influența în lume. Este evident că denominațiunile supraviețuiesc datorită cooperării cu puterile lumii. Însuși faptul că li se pretinde să se înregistreze și să se conformeze unor ordine guvernamentale pentru a exista, le predispune compromisului și garantează faptul că mai devreme sau mai târziu vor coborî standardul purității.

Însă membrii loiali ai acestor instituții fie nu reușesc, fie nu doresc să vadă degradarea care are loc în aceste biserici, căci dacă ar vedea, fie afirmă că nu este atât de rău, fie trăiesc cu speranța că lucrurile se vor schimba. Însă urâciunea pustiirii va constitui ultimul pas, marele și decisivul compromis care va convinge fiecare creștin sincer că nu mai este cu putință a rămâne creștin și în același timp asociat cu aceste biserici. Aceștia vor ieși din ele la timp pentru că așezare urâciunii pustiirii în locul sfânt (în biserici) va rezulta într-o desăvârșită depărtare a spiritului lui Dumnezeu din pretinsele biserici creștine (jertfa zilnică va fi înlăturată) iar acest lucru va fi curând urmat de distrugerea Babilonului de cei zece regi.

Advențiștii de ziua a șaptea au susținut mereu o interpretare a profeției care așeza în centru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Acest punct de vedere a fost foarte exagerat de grupările independente și de celelalte biserici adventiste de ziua a șaptea ieșite din „biserica mamă” asemenea Asociației Adventiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă care cred că ei sunt în exclusivitate poporul lui Dumnezeu și că toți ceilalți vor fi pierduți. Aceeași poziție a fost adoptată în oarecare măsură de mulți alții care nu aparțin în mod direct de aceste grupări, dar care sunt atât de legați de conceptele adventiste încât insistă să fie identificați prin acest nume: „advențiști de ziua a șaptea.”

Potrivit acestui punct de vedere, conflictul final se va desfășura între diferite biserici. Biserica AZȘ este în centru și este persecutată de toate celelalte. Sigur că fiara este identificată cu sistemul Bisericii Catolice, astfel încât conflictul de la final se va consuma între falsul și adevăratul creștinism, cel din urmă fiind reprezentat de Biserica AZȘ.

Însă, atunci când studiem profeția din Apocalipsa 17 și o comparăm cu evenimentele legate de distrugerea Ierusalimului, observăm că principalul dușman trebuie să fie o putere seculară, și anume Roma păgână, care se va opune întregului creștinism. Ea va distruge Babilonul (creștinismul fals) și va căuta să distrugă și adevăratul creștinism. În cadrul acestui scenariu, lumea nu este împărțită între advențiștii de ziua a șaptea versus restul creștinismului. Antagonismul este între fiară și religie.

Este adevărat că Babilonul (religia falsă) este de asemenea dușmanul poporului lui Dumnezeu, la fel cum vechiul Ierusalim împreună cu poporul lui erau dușmanii adevăratei biserici a lui Dumnezeu. Ea s-a îmbătat cu sângele sfinților, dar nu poate fi negat faptul că ultimul dușman al poporului lui Dumnezeu este fiara și nu Babilonul. Aceasta este puterea care va institui semnul și îl va impune tuturor oamenilor. Se prea poate ca acest semn să fie chiar „urâciunea pustiirii.” Babilonul va îmbrățișa aceste semn, ceva cu desăvârșire abominabil

înaintea lui Dumnezeu și aceasta va fi apostazia finală a Babilonului care va deschide ochii copiilor lui Dumnezeu care se găsesc încă în mijlocul său și care îi va determina să iasă de acolo. Va exista un mare exod din bisericile organizate.

Sigur că există mai multe aspecte și detalii ale acestei profeții decât cele abordate aici, și este foarte posibil ca unele din aceste idei să sufere modificări pe măsură ce timpul va trece. Însă suntem convinși că aceste profeții trebuie studiate cu o minte deschisă. Chiar dacă ideile noastre nu sunt desăvârșite, aici există gânduri care trebuiesc cercetate cu atenție căci există aspecte pe care noi nu le-am văzut în tot acest timp. Unele dintre ele se pot constitui în chei care vor deschide uși vitale pentru o înțelegere mai exactă a profețiilor în aceste momente finale ale timpului.

Un scurt rezumat

Așadar, cuvintele lui Isus au avut o primă împlinire la momentul distrugerii Ierusalimului. Atunci când evreii au văzut drapelele romanilor apropiindu-se, au înțeles că acelea erau semnul Romei. Ele reprezentau urâciunea pustiirii sau urâciunea care pustiește. Pentru ei, acestea constituiau semnul fiarei și au reprezentat un semn al sfârșitului. Acesta a fost un semn de a ieși afară.

Cuvintele lui Isus se aplică și unei situații similare de la timpul sfârșitului. Atunci semnul Romei va apare din nou, un semn al fiarei. De această dată nu vor mai fi stindarde fizice asemenea steagurilor, ci o sfidare spirituală a lui Dumnezeu, însă aceeași urâciune care pustiește.

Fiara se va apropia din nou de poporul lui Dumnezeu (biserica) cu standardele păgânismului, căutând să o înfrângă. Atunci când aceste standarde ale Romei ajung acolo unde nu ar fi trebuit să fie (pe pământul sfânt), atunci vom vedea ultima șansă de a ieși din Babilon. A rămâne în Babilon dincolo de acest punct va însemna un dezastru veșnic.

Oare ne confruntăm deja cu acel timp?

GALATENI 4 ȘI SĂRBĂTORILE

David Clayton, octombrie 2013

Mișcarea ce susține obligativitatea creștinilor de a celebra sărbătorile iudaice din Vechiul Testament este în continuă creștere. Unii simt că această idee este bine venită; alții că subiectul este lipsit de importanță. Unii asemenea mie sunt alarmați datorită convingerii că această idee este contrară principiilor fundamentale ale Evangheliei și că în final nu va avea ca rezultat decât acela de a atrage copiii lui Dumnezeu înapoi în iudaism, sau ceva asemănător.

Această mișcare prosperă având o înfățișare legalistă în care accentul se pune mai mult pe

fapte decât pe credință. Fără a ne surprinde, marea majoritate a celor ce intră în această mișcare sunt de asemenea prinși și de amăgirea „numelor sfinte” și de deceptia „sabatului după luna nouă”.

Recent am fost avertizat că scriind despre subiectul sărbătorilor consum timpul oamenilor într-un mod inutil. Nu sunt de acord. Că le consum timpul oamenilor, da; presupun că vor exista și cei ce se vor supăra pentru că mă opun constant acestei doctrine. Chiar și apostolul Pavel, când s-a lovit de o situație asemănătoare, a trebuit să afirme:

„Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur din pricina fraților mincinoși, furișaji și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în

Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” (Galateni 2:3-5).

Pavel cunoștea bine care erau consecințele ignorării legalismului. El a afirmat că cei care-l promovează căutau să după copiii lui Dumnezeu în „robie” iar el nu i-a ignorat nici măcar pentru o clipă.

Există un pericol teribil pentru poporul lui Dumnezeu, care sunt îndreptățiți prin credință și care trăiesc în Hristos, dacă se vor întoarce din nou la faptele legii. Pavel este foarte categoric în a expune acest pericol:

„Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc iarăși, încă o dată, oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” (Galateni 5:2-4).

De fapt, Pavel a declarat în mod clar că legalismul la care se întorceau galatenii, rezulta în păzirea anumitor tipuri:

„Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.” (Galateni 4:10, 11).

Cei care celebrează sărbătorile ne spun că aceste „zile, luni, vremuri și ani” pe care galatenii le celebră, erau sărbători păgâne, dar acest lucru nu este deloc adevărat. Nu există niciun loc în epistola către galateni în care Pavel să fi sugerat că galatenii ar fi avut vreo problemă cu practicile păgâne. De la începutul scrisorii sale, el a identificat problema: galatenii erau fascinați de lege și doreau să se întoarcă la a o păzi. Dar de ce ar fi făcut ei ceva atât de prostesc?

Pavel explică faptul că existau acești „frați mincinoși” care veniseră din Iudea și otrăviseră mințile acestor creștini, încercând să-i convingă că credința în Hristos nu este suficientă pentru mântuire, și că trebuie să-i mai adauge și faptele legii. Primul pas în legalism era circumcizia, iar noi putem vedea că Pavel se referă la această practică de câteva ori pe parcursul scrisorii sale.

Galateni capitolul 4 reprezintă unul dintre cele mai decisive pasaje din Noul Testament atunci când vine vorba despre acest subiect. În acest capitol, Pavel ne oferă o explicație clară despre locul legii, a motivului pentru care a fost dată și a motivului pentru care nu mai este necesar ca creștinul să mai trăiască sub guvernarea ei. În ciuda clarității explicației lui Pavel, unii reușesc să reinterpreteze întregul capitol pentru a-l face să spună exact opusul a ceea ce Pavel dorea să afirme.

În cadrul acestui articol vom analiza primele 11 versete din Galateni 4. Toți cei care vor citi cu o minte deschisă, vor putea să înțeleagă ceea ce pasajul afirmă în mod clar.

Explicația

„Dar, câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot.” (Galateni 4:1).

Primul verset ne spune despre cine vorbește acest pasaj. El se referă la „moștenitor”. Pasajul afirmă că moștenitorul nu este diferit de un rob, chiar dacă el este prin moștenire, Domnul tuturor. Cine este acest moștenitor? Versetul precedent ne spune; este ultimul verset din capitolul 3:

„Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3:29).

Acest ultim verset al capitolului 3 ne spune că dacă-I aparținem lui Hristos noi suntem sămânța lui Avraam (Hristos este sămânța, iar noi devenim o parte din El) și că noi suntem MOȘTENITORI ai făgăduinței lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea în sămânța lui Avraam. Așadar, vedem că aici este vorba despre moștenitori, despre cei care-I aparțin lui Hristos. Pavel ne spune că acest moștenitor, cel care trebuie să moștenească toate lucrurile, este tratat asemenea unui rob atât timp cât este încă un copil. Acest lucru nu înseamnă că el trebuie să muncească asemenea unui sclav, ci pur și simplu că este supus poruncilor altora. El nu este

liber să facă după cum dorește. Această stare trebuie să continue până la un anumit timp care a fost prestabilit de tatăl său. Atunci devine matur.

„Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său.” (Galateni 4:2).

Cât timp este copil, moștenitorul este așezat sub autoritatea tutorilor și a îngrijitorilor. Cine erau aceștia? Pavel ne spune cu exactitate:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24).

Acest lucru este foarte clar. Un îndrumător este un tutor sau un îngrijitor. Așadar, expresia „epitropi și îngrijitori” se referă la lege. Ca și copiii (spirituali), poporul lui Dumnezeu a fost așezat sub îndrumarea legii, sub controlul poruncilor, exact așa cum sunt tratați copiii într-o familie.

„Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.” (Galateni 4:3).

Pavel ne explică înțelesul acestei ilustrații. El spune că în același fel și noi am fost odată sub controlul învățăturilor începătoare ale lumii. La cine se referă Pavel atunci când spune „noi”? Vorbește el despre păgâni sau despre evrei? Ei bine, Pavel era evreu, dar galatenii erau păgâni. Așadar, de ce se așează el în aceeași categorie cu ei atunci când scrie „NOI”? Datorită faptului că el nu vorbește nici despre evrei și nici despre păgâni, ci el se referă la ei ca la poporul lui Dumnezeu. Pavel era un copil al lui Dumnezeu iar galatenii, cărora le scria, erau de asemenea copiii lui Dumnezeu. Pavel li se adresează creștinilor, nu păgânilor. Așadar, el scrie că „noi”, poporul lui Dumnezeu, am fost așezați sub învățăturile începătoare ale lumii. Cu alte cuvinte, noi eram odată controlați de lucrurile care aparțineau acestei lumi. Când s-a întâmplat aceasta? Când a fost poporul lui Dumnezeu controlat de „învățăturile începătoare ale lumii”?

Acest lucru s-a petrecut în timpul legii! Legea se referea NUMAI la lucrurile acestei lumi.

„Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un Locaș pământesc de închinare.” (Evrei 9:1).

Sanctuarul era pământesc, jertfa era pământească, tămâia era pământească, tot la fel și altarele, sfeșnicul, serviciile, poporul, țara, TOT ceea ce se găsea în lege era din această lume. Ele indicau către lucrurile cerești, dar ele însele erau ELEMENTE ALE ACESTEI LUMI. Mulți dintre cei care cred în celebrarea sărbătorilor nu vor accepta acest lucru simplu. Întreaga lege era constituită din simboluri și ilustrații care erau numai din această lume. Ele nu erau lucrurile reale, ci numai le reprezentau pe acestea. Cum este posibil ca oameni care gândesc să nege acest lucru? Și totuși există și cei care nu vor accepta.

Potrivit spuselor lor, Pavel nu se putea referi la legea pe care a dat-o Dumnezeu în termenii „învățăturile începătoare ale lumii” („elementele lumii” - traducerea KJV). Dar de ce nu? Dar exact asta este ceea ce sunt. Acesta este motivul pentru care Pavel însuși se referă la sanctuar în termenii „locaș pământesc de închinare.” Era din această lume, chiar dacă era dedicat închinării lui Dumnezeu.

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Galateni 4:4-6).

Dar când a sosit timpul stabilit de Tatăl, împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru a se naște și a trăi sub acest sistem al legii. L-a trimis pentru a elibera sau a răscumpăra poporul Său din sistemul care fusese gândit pentru copiii spirituali, sistemul legii, pentru ca ei să poată fi tratați asemenea moștenitorilor adulți. Ei urmau să primească „înfierea ca fii.”

Acest lucru înseamnă că ei urmau să fie tratați asemenea fiilor în loc de a fi tratați asemenea robilor. În loc de a mai fi sub îndrumători, tutori și guvernatori, ei urmau să intre în moștenire ca moștenitori maturi ai făgăduinței lui Avraam. Ei urmau să fie izbăviți de guvernarea legii care i-a tratat asemenea robilor, și să fie așezați sub guvernarea spiritului lui Hristos, fii maturi ai lui Dumnezeu. Acest spirit al lui Dumnezeu în inimile poporului Său îi face să I se adreseze ca unui Tată în loc de a-L privi ca pe un Judecător și Legiuitor.

„Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (Romani 8:15).

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.” (Galateni 4:7).

Așadar, concluzia este că noi (poporul lui Dumnezeu) nu mai suntem robi, ci fii.

„Odinioară, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei.” (Galateni 4:8).

Pavel spune că „odinioară” ei slujeau lucruri care nu sunt divine. El afirmă că atunci nu-L cunoșteau pe Dumnezeu. La ce timp se referă el când scrie „odinioară”? Evident că se referă la timpul dinaintea momentului în care au început să fie tratați ca fii, la timpul în care au fost tratați ca robi, timpul dinaintea venirii lui Hristos când erau sub tutori și guvernatori. În acea perioadă poporul lui Dumnezeu se închina prin intermediul ceremoniilor și a ritualelor. Ei slujeau lucruri care nu erau divine. Religia lor era centrată pe lucruri pământești care nu i-au condus niciodată la Dumnezeu. În loc să facă lucrul acesta, au devenit ele însele dumnezeii lor.

Pentru a înțelege ceea ce spune Pavel, trebuie numai să privim la condiția în care se găseau evreii la momentul răstignirii lui Hristos.

Cui se închinau ei? Ei păzeau toate regulile legii cât de bine un om putea să facă asta, se închinau în sanctuar, păzeau toate sărbătorile, dar cui i se închinau ei de fapt? Isus a spus clar că împlinirea tuturor ritualurilor nu însemna că I se închinau lui Dumnezeu. Declarația Sa este aceasta:

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44).

Așadar, cui i se închinau iudeii? Faptul că împlineau legea îi făcea închinători ai adevăratului Dumnezeu? Absolut deloc! Sigur că unii dintre ei I se închinau lui Dumnezeu, dar împlinirea cerințelor legii nu constituia închinarea însăși. Dacă ar fi fost așa, atunci toți cei ce se supuneau legii ar fi fost adevărați închinători la Dumnezeu. Însă cuvintele lui Isus demonstrează că păzirea legii în sine nu făcea din iudei adevărați închinători la Dumnezeu. Ei au devenit închinători la Satan în ciuda practicării legii. La aceasta se referă Pavel când spune că la vremea aceea, când erau copii, poporul lui Dumnezeu slujea lucrurilor care nu erau divine pentru că atunci când o persoană se raportează la reguli și ritualuri, nu-L poate cunoaște niciodată pe Dumnezeu, ci numai regulile. Avem nevoie să fim eliberați din acest soi de închinare înainte de a ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El. Cei care I se închină Domnului în duh și în adevăr au trecut dincolo de ceremonii și ritualuri și L-au găsit pe Dumnezeu Însuși. Restul nu au trecut niciodată dincolo de ceremonii.

„Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu sau, mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?” (Galateni 4:9).

Pavel continuă prin a-și exprima uimirea față de faptul că galatenii îmbrățișează legea. Acum că Hristos a venit și i-a introdus în adevărata religie a lui Dumnezeu, acum că erau fii ai lui Dumnezeu, cum se face că revin la lucrările slabe și lipsite de putere ale legii, la servicii de închinare care nu țin decât de lumea aceasta? Pavel spune că ei doresc „să se întoarcă înapoi în ROBIE”. Amintiți-vă că el a explicat mai devreme în versetul 3 faptul că poporul lui Dumnezeu era în ROBIE sub învățăturile începătoare ale lumii în perioada în care erau copii. Acum Pavel era uimit de faptul că ajunseseră să-L cunoască pe Dumnezeu în Hristos și totuși își doreau să revină la stadiul de robi, să fie din nou controlați de ceremonii și ritualuri care nu aparțineau decât de lumea aceasta. Ceremonii care erau „slabe și sărăcicioase” pentru că nu făcuseră niciodată nimic desăvârșit.

Aceasta este cu adevărat ideea pasajului? Legea era aceea la care doreau acești oameni să se întoarcă? Nu putem să nu înțelegem, căci versetul 21 clarifică destinația pe care și-o doreau galatenii:

„Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?” (Galateni 4:21).

Ei doreau să fie din nou sub guvernare, sub controlul pedagogului, să fie din nou direcționați de lege. Luând această decizie, ei respingeau de fapt guvernarea lui Hristos prin spiritul Său.

„Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.” (Gal. 4:10, 11).

Acesta este contextul în care Pavel îi acuză că păzeau „zile, luni, vremuri și ani.” Nu este nicio îndoială asupra faptului că el se referea la zilele, lunile, vremurile și anii despre care legea vorbea. Întregul pasaj vorbește despre dorința pe care o aveau galatenii de a reveni la faptele legii. Acesta era subiectul.

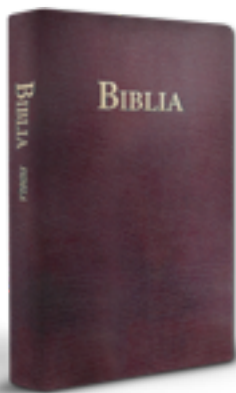
În perioada primei biserici, păzirea sărbătorilor a continuat în practica creștinilor evrei. De fapt, mulți dintre ei au continuat în toate faptele legii. Unii erau de fapt atât de rătăciți încât continuau să aducă jertfe de animale. Dumnezeu a trecut cu vederea această ignoranță pentru că ei erau evrei iar ei aveau o cultură și un stil de viață care implica legea. Mereu a fost dificil pentru ei să se rupă de lege.

La conciliul de la Ierusalim s-a luat hotărârea ca neamurile să nu împlinescă faptele legii, dar se pare că evreii continuau în această practică. În felul acesta înțelegem de ce unii creștini păzeau sărbătorile în timp ce altora le era interzisă această practică.

Această confuzie ne afectează pe noi astăzi, când unii creștini bine intenționați continuă să insiste asupra faptului că păzirea sărbătorilor constituie o parce necesară a experienței creștine. Evident că rezultatul întoarcerii către celebrarea sărbătorilor este un stil de viață din ce în ce mai legalist pentru că dacă te centrezi pe păzirea unor porunci, întrebarea inevitabilă cu care te vei confrunta va fi: „Atunci de ce să nu le păzesc pe toate?”. Acum am început să vedem pe unii dintre acești păzitori ai sărbătorilor că încep să încerce să păzească toate regulile pe care le-a scris Moise!

Cu autoritatea cuvântului lui Dumnezeu, voi afirma hotărât și fără a-mi cere scuze că celebrarea sărbătorilor în zilele noastre este o negare a lui Hristos! Această doctrină reprezintă revenirea la simbol și negarea realității. Ar trebui să jertfim animale astăzi când Hristos este paștele nostru? Ar trebui să celebrăm sărbătorile astăzi când Hristos este împlinirea lor? Ar trebui să continuăm să privim la fotografie când persoana în carne și oase a sosit? Ar trebui să ne supunem pedagogului când timpul hotărât de Tatăl a sosit deja? Răspunsul la toate aceste întrebări este un categoric „NU”!

O nouă traducere a Bibliei în limba română

Ne bucurăm să vă anunțăm apariția celei de-a treia ediții a traducerii „Biblia Fidelă”, o traducere excelentă pe care v-o recomandăm. După zece ani de muncă, această traducere vedea lumina tiparului în prima sa ediție în aprilie 2010. Traducătorii au declarat război tradiției și filozofiei care au corupt textul original de-a lungul veacurilor, motiv pentru care au folosit pentru traducere textul ebraic Masoretic și textul grecesc Textus Receptus, având drept ghid binecunoscuta traducere în limba engleză „King James”. Astfel, prin lucrarea asiduă a acestei echipe de creștini, ne putem bucura astăzi de o traducere a Bibliei care corectează multe din pasajele nefericit traduse din lucrările anterioare acesteia.

Vă încurajăm așadar să vizitați site-ul <http://fidela.biblecluj.ro/index.html> pentru mai multe detalii despre această lucrare și pentru a o achiziționa.

Vă dorim studiu binecuvântat!

Experiențe din „Visteria” saitului web

PROVOCĂRI COTIDIENE

Sabou Firuța, noiembrie 2013

Luna trecută, octombrie 2013, am fost invitată să particip la o întâlnire a persoanelor cu dizabilități din județul Prahova, întâlnire ce a avut loc în localitatea Sinaia. Eu am fost, ca de obicei, însoțitoarea uneia dintre aceste persoane. Subiectele biblice prezentate acolo au constituit o bucurie și o mângâiere pentru toți cei prezenți. Eu am avut ocazia de a discuta cu mai multe persoane bolnave, descurajate, care aveau nevoie de mângâiere și încurajare în durerile și necazurile prin care trec.

Spre sfârșitul întâlnirii, uneia dintre participante i s-a făcut foarte rău, simțind o ușoară paralizie pe partea stângă. Din cauza acestui eveniment, toată atmosfera a devenit sumbră. Organizatorul întâlnirii era chiar fiul acestei doamne, el însuși paralizat de la gât în jos, dependent de ajutorul acordat de mama sa.

Am fost rugată să merg la ea în cameră, ceea ce am și făcut imediat. Acolo am discutat împreună, după care am început să ne rugăm Marelui Medic pentru intervenția Sa imediată. După ce privirea i-a fost îndreptată spre Cel ale Cărui îndurări nu ne părăsesc niciodată, i-am amintit de evenimentul vindecării soacrei lui Petru (Matei 8:14, 15). Dumnezeu a răspuns imediat rugăciunilor noastre, iar sora Maria și-a revenit chiar atunci, s-a ridicat și nu a mai avut nicio problemă. Mare a fost bucuria tuturor participanților la acea întâlnire!

După trei zile de la încheierea întâlnirii, am primit vestea tristă că se îmbolnăvise din nou, iar de data aceasta ajunsese la Spitalul Județean Ploiești. Am stabilit o zi de post și de rugăciune la care au participat toți cei apropiați. Eu am decis s-o vizitez, dar am ajuns în Ploiești înainte de ora stabilită pentru întâlnirea cu ceilalți membrii ai familiei ei, motiv pentru care am mers într-un parc în încercarea de a găsi pe cineva care ar avea nevoie de ajutor, de mângâiere. Am văzut imediat o tânără care avea puțin peste 20 de ani și a cărei privire pierdută trăda o tristețe și o durere adâncă. Am salutat-o și am întrebat-o dacă mă pot așeza și eu pe banca din fața ei. Reacția ei m-a surprins: în primă fază și-a întors fața de la mine, apoi m-a amenințat că dacă nu plec imediat mă bate și cheamă Poliția. Mi-am dat seama că era sub influența celui rău. Atunci am plecat simțindu-mă neputincioasă, regretând această situație și rugându-mă pentru ea.

La spital am fost întâmpinată de un tablou cutremurător. Salonul era plin de suferinzi, printre care și sora Maria care zăcea în pat conectată la o perfuzie. În urma accidentului vascular cerebral, medicii i-au dat 20% șanse de supraviețuire, dar postul și rugăciunea avuseseră efect. Începuse să se simtă mai bine, a reușit chiar să mă recunoască. I-am făcut un masaj, i-am dat să bea apă cu lingurița și i-am vorbit despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Văzându-o cum îl ținea de mână pe fiul ei și cum plângeau amândoi, m-am cutremurat, înțelegând cât de încercată era această femeie.

După mai multe ore petrecute acolo, am revenit acasă obosită și copleșită de atâta durere, motiv pentru care m-am plecat în rugăciune pentru a-L ruga pe Domnul să intervină din nou. Rememorând toate evenimentele acelei zile, m-am întrebat: câtă durere este în inima lui Dumnezeu?

În Isaia 40:1 este scris:

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.”

Am decis cu toții să continuăm rugăciunea și postul pentru cazul acestei femei pentru ca Dumnezeu să acționeze potrivit planului Său, amintindu-ne ce scrie în Romani 8:28

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Mulțumesc Marelui Vindecător pentru puterea Sa manifestată pentru a ne ajuta pe noi, oamenii!

JURNALUL LUI JOHN WESLEY

-fragmente -
16

John Wesley, 1703 - 1791

Miercuri, 19 Iulie 1759. Am terminat traducerea vieții lui Martin Luther. Fără îndoială că a fost un bărbat puternic binecuvântat de Dumnezeu și un instrument în mâna Sa. Dar, oh! Ce păcat că nu a avut niciun prieten credincios! Nimeni care, cu toate riscurile, să-l mustre deschis și hotărât pentru spiritul lui dur și încăpățânat, pentru zelul sau aprins pentru certuri de opinii, atât de dăunător pentru lucrarea lui Dumnezeu!

Miercuri, 6 septembrie. Am ajuns la Newcastle. După ce ne-am odihnit o zi și după alte două zile în care am predicat diminețile și serile, vineri am pornit pentru a vizita bisericile din nord. Am început cu cea din Morpeth unde am ajuns la ora 12 într-o margine a pieței. Toți se temeau că piața îi va distrage pe oameni de la predică, dar a fost tocmai invers: și-au abandonat tarabele și nimeni nu a cumpărat și nici nu a vândut nimic până când predica s-a sfârșit.

Joi, 26. Am avut o călătorie solemnă și minunată până la Keswick, având tot timpul mintea îndreptată spre Dumnezeu.

Miercuri, 18 octombrie. Am mers călare, după dorința lui John Bennet, până la Rochdale în Lancashire. De îndată ce am intrat în oraș am găsit străzile

pline de mulțimi de oameni care strigau, blestemau și-și scrâșneau dinții. Înțelegând că nu ar fi practic să predicăm pe stradă, am intrat într-o încăpere mare care avea deschidere către stradă și am strigat tare: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui.” Cuvântul lui Dumnezeu a biruit în fața furiei oamenilor. Nimeni nu s-a opus și nici nu m-a întrerupt. Ulterior, când am trecut prin oraș, am observat o remarcabilă schimbare în comportamentul oamenilor.

Am ajuns la Bolton după amiază. Imediat ce am ajuns pe strada principală am înțeles că leii din Rochdale erau miei în comparație cu cei din Bolton. Nu-mi amintesc să fi văzut asemenea furie și mânie în vreo creatură care are înfățișare de om. Ne-au urmat urlând cât puteau de tare până la casa în care am intrat; imediat ce am intrat, au ocupat toate străzile care duceau la acea stradă, de la un capăt la altul.

După un timp, valurile nu mai urlau atât de tare. Domnul P. a fost de părere că ar putea să se aventureze până afară. Imediat l-au înconjurat, l-au trântit la pământ și l-au tăvălit prin noroi astfel încât, atunci când a reușit să se târască afară dintre ei și a intrat înapoi în casă, abia mai puteai spune ce sau cine era. Când prima piatră a zburat prin geam spre noi, m-am așteptat că va urma o ploaie și chiar mai mult, pentru că acum făcuseră rost de un clopot pentru a-și chema toate forțele împreună. Dar nu au dorit să ne atace de la depărtare; la un moment dat, cineva a venit la noi și ne-a spus că mulțimea a dat buzna în casă și a mai adăugat că îl prinseseră și pe J. B. care făcuse uz de această oportunitate pentru a le spune despre „frica de Domnul.”

Între timp, D. T. le vorbea unei alte părți dintre ei folosind cuvinte mai domoale și mai calde. Și pentru că am avut asigurarea faptului că sosise timpul, am coborât chiar în mijlocul lor. Acum ocupaseră toate încăperile de jos. Am cerut un scaun. Vânturile se domoliseră și totul era plin de calm. Inima îmi era plină de dragoste, ochii de lacrimi iar gura cu dovezi. Au rămas uimiți; li s-a făcut rușine; au fost topiți; au devorat fiecare cuvânt. Cum s-a schimbat totul! Oh, cum a făcut de rușine Dumnezeu sfatul lui Ahitofel și i-a adus pe toți bețivii, vorbitorii de rău, călcătorii de Sabat și păcătoșii în locul în care să asculte despre mântuirea Sa abundentă!

Joi, 19 octombrie. Mult mai mulți decât putea casa să încapă au fost prezenți acolo la ora cinci dimineața, mulțime căreia am fost constrâns să vorbesc mult mai mult decât eram obișnuit. Înțelegând că mai doreau să asculte, le-am promis să le mai predic din nou la ora nouă, pe o pajiște lângă oraș. S-au adunat și mai mulți din fiecare parte, iar eu am strigat tare: „Toate lucrurile sunt pregătite; veniți la nuntă!” (Matei 22:4). Oh, cum s-a mai schimbat totul numai în câteva ore! Acum puteam umbla pe fiecare stradă a orașului și nimeni nu ne mai molesta sau nu mai deschidea gura, decât pentru a ne mulțumi și a ne binecuvânta.

Pe data de 24, marți la amiază, am ajuns la Dudlei. La ora unu am mers la piață și am proclamat Numele Domnului unei mulțimi imense și zgomotoase; cea mai mare parte dintre ei păreau că nu știu de ce s-au strâns. Am continuat să vorbesc aproximativ o jumătate de oră, timp în care mulți dintre ei au devenit serioși și atenți până când niște servi de-ai lui Satan au dat buzna, urlând și blestemând, și au început să arunce cu tot ceea ce le cădea în mână. Atunci m-am retras în casa din care ieșisem. Mulțimea a dat năvală și i-a acoperit cu noroi pe mulți care erau lângă mine; eu nu am avut decât câteva picături. Am predicat la Wednesburi la ora patru unor oameni nobili, și am fost foarte mângâiat între ei; experiența s-a repetat și dimineața, miercuri, 25. Cât de mult poate fi întărit un predicator de o adunare care se roagă!

După ce am predicat din nou, am călărit până la Birmingham. Acesta fusese un loc lipsit de căldură, motiv pentru care nu mă așteptam la nimic bun de acolo. Dar am fost un fericit dezamăgit. O asemenea adunare nu mai văzusem în viața mea; niciun ușuratic, niciun bațjocoritor, nicio persoană care să nu fie atentă (cel puțin atât cât am putut eu observa); și rareori am fost martorul unei atât de adânci, solemne, intense iubiri a lui Dumnezeu. Ne-am bucurat de aceeași binecuvântare și la întâlnirea de la biserică, și din nou la predica de dimineață. Să nu mă aștept atunci ca Dumnezeu să facă ca acest pustiu să înflorească asemenea unui trandafir?

Vă invităm să vizitați și [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu), loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu) vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe [saiul www.divinavindecare.ro](http://www.divinavindecare.ro), un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria [saiului nostru](http://www.divinavindecare.ro); aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Filadelfia

Heart for Truth

Revelation 14:12

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul **Divina Vindecare** de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 47 noiembrie 2013

Scopul revistei *Divina Vindecare* este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Dumnezeu. Revista *Divina Vindecare* este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.